

Die Wichtigkeit ist ein relativer Begriff und was in einem Betracht sehr unwichtig ist, kann in einem andern sehr wichtig werden. Als Beschaffenheit unserer Erkenntniß ist dazu eine Wahrheit so wichtig als die andere.

Lessing.

Anquirenti mihi in programmatum collectorum multitudine, equid reperirem huic quaestioni affine, cujus ratio scribenti esset habenda, oblatum erat nihil. Aliquanto demum temporis interjecto, quum jam finem facturus eram scribendi, data mihi sunt programmata quaedam Mariae insulae et Conicii, in quibus Gross et Moiszistzig, superiorum ordinum praeceptores, de adjectivis verbalibus docte disputant. Etsi vero alter in programme Coniciensi anno MDCCCLIII edito eandem atque ego disserendi causam sibi proposuit propositamque persecutus est, tamen haec in lucem prolaturus non opinor me facere, quod veteri proverbio *γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας* perstringatur, quum plura et accuratiora, maxime in usu definiendo et describendo, tradere mihi videar. Quocirca conferant velim, qui haec mea legent.

Restat, ut de studio pauca dicam. Hoc quidem potissimum in Platonis illius divini cognitione collocato, facere non potui, quin ad litterarum Graecarum principium descenderem, celebratissima illa Homeri carmina, ut, si propter temporis angustias totam inter Homerum et Platonem interjacentem, ut ita dicam, regionem peragrarere non licuit, nec circumspicere, per quos gradus quasi processisset usus istorum nominum, at saltem cognoscerem, quem gradum jam teneret in Homeri genere dicendi, et si qua relatu digna viderentur, suo loco attexerem.

Pars prior quaestione contineatur de forma.

Cap. I.

Derivatio.

§ 1.

De verbalibus in *τος* et *τεος* formatis quod dicit Buttmannus gram. graec. I. §. 102, 2, potest id quidem regulae loco haberi. Quamquam ab ea quae abhorreant, non desunt, veluti, pauca ut proferam: *δινατός*, pro quo ex regula illa dicendum

erat *δυνητός* vel *δυναστός*, quum aoristi forma *ἐδυνήθη* sit vel *ἐδυνάσθη* — deinde *πιστός*, si quidem verbale est declinatum a *πίθω*, pro *πειστός*, quod neque apud Platonem reperitur neque apud alios scriptores, sed connexum tantum apud hos cum adverbio *εὖ*, praepositione loquelari *δυσ* —, aliis praepositionibus, — cf. *εὖπιστος*, *δύσπιστος*, non inusitatis quidem *εὖπιστος* et *δύσπιστος*, contra unum *πειστέον* in usu est. Adde *μεθεκτέον* Rep. IV, 424. E. atque ejusdem stirpis *ἀνεκτός*, *ἀνθεκτέον* — *ἰστέον*, *φατέον* Phil. 40 prim., *συνεστέον* Protag. 313 pr.

Et alias ut afferam formas memorabiles, mirum est apud unum eundemque scriptorem codicum auctoritate servari plurimorum et *συνδετός* Polit. 279. etc. et *ἀνυπόδητος* (cf. Rep. II, 372 A. et quod ad hunc locum Schneider notavit), quamquam cum regula congrueret *ἀνυπόδετος* — similiter et *περιμάχητος* Rep. I, 347, D. et alibi et *μαχητέον* Soph. 249. med., cf. Rep. II, 380 B, ubi miror *διαμαχητέον* eundem Schneiderum tueri, qui Soph. 241. D. *διαμαχητέον* probet. Nonne satius fortasse est apud Platonem quum *ἀνυπόδετος* ubicunque scribere, tum praecipue *μαχητέον*, quum praesertim qui haec exhibeant, licet pauciores, exstant libri manu scripti?

Denique faciendum mihi puto, Platonem ut adnotem *ἐφθός* usurpare (Rep. III, 404. C.), non *ἐψητός*, *ἀνεκτός* non *ἀνασχετός*, tum a *κεράννι* duo profecta adjectiva *ἄκρατος* et *ἀκέραστος* — verum hoc *ἄπαξ εἰρημένον* — bifirmi convenientia aoristo *ἐκράσθη* atque *ἐκεράσθη*, ad ultimum ab *δράν* *δρατός*, non *ὀπτός*, contra *ὑποπτος*. — Ceterum uberius et fusius de formatione disputat Gross program. Mariae insulae a. MDCCCXXXIX.

§. 2.

Nullius fugit observationem, composita esse etiam cum vocibus quibusdam verbalia in *τος*, quae in *τος* exeunt, non item. Et saepissime quidem a privativum (*στερητικόν*) quod technici vocant illis praefixum est, secundum hoc praepositio loquelaris *δυσ* — Nec vero syllabas solum, verum etiam voces praepositas videmus, frequentissime adverbium *εὖ*, non plus uni nomini *ἀσί* et *πάλιν*: *ἀεικίνητος* Phaedr. 245. C., *παλιναίρετος* Tim. 82. extr. — item adjectiva *τέος*, *ἴσος*, *ὄλος*, *πόλυσ*, *κακός* et pronomen *αὐτός*: *τεόμητα* Tim. 80. extr. — *ἰσομέρητος* Phaedr. 235. D. — *ὀλόσμητος* Polit. 279. extr. — *πολυθρύλητος* Rep. VIII, 566. B. — *καχύποπτος* Rep. III, 409. C. — *αὐτόματος* multis locis. Cum duobus adjectivis copulatum est *ἄξιος*: *ἄξιωματμόνευτος* Symp. ed. Wolf. c. 5. §. 8. et *ἄξιοκοινωνήματος* Rep. II, 371. E.

Rara denique etiam eorum, quae a substantivis composita sunt, exempla: *σφυρήλατος* Phaedr. 236. B. *χειροποίητος* Critia 118 med. — *τυμφόληπτος* Phaedr. 238. D. — *πυρίκαντος*. Tim. 85 pr. —

Aliquanto plura cum adverbii et nominibus conjuncta poetarum more pro-cusit Iliadis et Odysseae conditor.

Adverbia annexa sunt hisce: *ἀγακλειτός* Il. 2, 564 et alibi, *ἀγακλυτός* Il. 6, 436 et al. — *ὀμιτέλεστος* (*τέρας*) Il. 2, 325. *παλαίφατος* (*θέσφατα*) Od. 9, 507 et al. — *παλινάγρετος* (*ἔπος*) Il. 1, 526. — *παλίντιτος* Od. 1, 379. 2, 144. *τριλλιστος* (*νῆξ*)

Π. 8, 488. — *τηλεκλειτός* Π. 14, 321. et saepius; *τηλέκλιτος* a Wolfio Π. 5, 491; 6, 111; 11, 564; 12, 108 ascitum, sed a Buttmano (Lexil. I. p. 94), Spitznero (cf. Excurs. XI), aliis, qui ubique *τηλεκλειτός* restituerunt, rejectum. — *τηλεκλυτός* Π. 19, 400 et al.

Quae adverbio *εὖ* subjuncta sunt, infra, ubi de significatione disputabitur, proferenda videntur.

Cum pronomine *αὐτός* copulata sunt: *αὐτάγετος* Od. 16, 148 — *αὐτόματος* Π. 2, 408 et al. — cum adjectivis *ἠδύποτος* (*οἶνος*) Od. 2, 340 et al. — *μελάνδετος* (*φάσγανον*) Π. 15, 713; plura cum *πολύς* et *νέος*: *πολυάρητος* (*θεός*) Od. 6, 280 al. — *πολυδάκρυτος* Π. 24, 680 al. *πολυήρατος* Od. 11, 257. al. — *πολύκεστος* (*ιμάς*) Π. 3, 371. *πολύκλητος* (*socii*) ib. 4, 438. al. — *πολύκλυστος* (*πόντος*) Od. 4, 354. al. — *πολύμητος* (*σιδηρός*) Π. 6, 48. al. — *πολύλλιστος* Od. 5, 445. *πολυμήστη* (*βασίλεια*) ib. 4, 770. al. — *πολύπλαγκτος* ib. 17, 511. al. — *πολύτλητοι* (*γέροντες*) ib. 11, 38. — *πολύτρητος* (*σπόγγος*) ib. 1, 111. al. — *νεόδαρτος* (*δέγμα*) ib. 4, 437. al. — *νεόπλυτος* ib. 6, 64. — *νεόπριστος* (*ἐλέφας*) ib. 8, 404. — *νεόσμηκτος* (*θώρηξ*) Π. 13, 342. *νεότευκτος* (*κασσίτερος*) ib. 21, 592. — *νεούτατος* ib. 539. al. — Multo plura etiam reperiuntur, quorum pars prior est substantivum: *αἰγίβοτος* (*Ithaca*) Od. 4, 606. — *ἀνδρόκιμητος* (*τύμβος*) Π. 11, 371. — *Ἀρηίφατος* ib. 19, 31. — *βούβοτος* Od. 13, 246. — *δουρικλειτός* Π. 5, 55. al. — *δουρικλυτός* ib. 2, 645. al. — *δουρικτητός* ib. 9, 343. *ἐλεόθρεπτος* (*σέλιον*) ib. 2, 776. — *θεόδητος*. Π. 8, 519. — *θέσρατον* ib. 477. al. — *ἑπήλατος* (*νῆσος*, *γαῖα*) Od. 4, 607. 13, 242. — *ἑπόβοτος* (*Ἄργος*) Π. 2, 287. al. — *κηρεσσιφόρητος* ib. 8, 527. *κοτυλήρητος* (*αἶμα*) ib. 23, 34. — *μυλήφατος* Od. 2, 355. — *ναυσικλειτός* ib. 6, 22. — *ναυσικλυτοί* Phaeaces ib. 7, 39. al., Phoenices ib. 15, 415. — *ὀδινήφατος* (*φάρμακα*, *ρίζα*) Π. 5, 401. al. — *ὀνομακλυτός* ib. 22, 51. *πυρίκανστος* ib. 13, 564. —

Cum praepositionibus loquularibus conglutinata si anquirimus, memoratu est dignum poetam nullum nobis cum *δυσ* — eocompositum offerre, quamquam in aliis compositionis generibus haec praepositio apud eum comparet, magnam tamen ab alpha privativo incipientium copiam et tria a soluta oratione longe remota: *ἀρίγυτος*, *ἀριδείκετος*, *νήγρετος*.

Cap. II.

De motione.

§. 1. Motio per genera quae dicitur.

A motionis disquisitione sejungi non potest tonosis. Quam crassa autem caligine haec regio circumfusa sit, praesertim apud poetas, quis est inter antiquarum literarum studiosos, qui nesciat, perfecta dissertatione Paralipomenorum septima, quam scripsit Lobeck, grammaticorum facile princeps, praeceptor meus pie venerandus?

Artium scriptores hoc praecipunt, motionem verbalium in τος desinentium ita pendere ex accentu, ut oxytonorum tria plerumque sint genera, duo proparoxytonorum. Executiamus igitur, quo accentu apud Platonem notata sint; HomERICA enim hoc loco excludam, quum satis de iis a Lobeekio l. c. et ab Henrico Moiszistzig in program. Conic. a. MDCCCXLIV ed. pag. 14 sqq. sit disputatum. Quae a verbis profecta sunt simplicibus, acuto sono finiuntur, quae vero a compositis, partim gravata sunt, partim acuta. Et haec quidem mihi occurrerunt sedecim, quorum duodecim significatione sunt potentiali: ἀνεκτός Phaedr. 240. E. — παρασκευαστός Protag. 319. pr. — ἀραμνηστός Men. 87. pr. παραδοτός et παραληπτός ib. 93. pr. — διαλυτός Phaedo. 80. pr. — περιληπτός Tim. 28. pr. — ἐχτατός ib. 44. extr. μεταπειστός ib. 51. extr. (hoc enim, quod a Bekkero et undecim codicibus proditum est, anteponendum videtur proparoxytono, quod Astius vult et quatuor codices Bekk.), παραιτητός Legg. X, 905. extr. διαβατός ib. 892. — ἐπιβατός Tim. 24. — absoluta potestate reliqua, ut ὑπερβατέον Protag. 343. extr. — ἐλεγκτός Legg. XII, 946. extr. — συνδετός Polit. 279. — ἐπακτός Rep. III, 405. B, quorum duo postrema adjicienda sunt iis, quae protulit Lobeck Paralip. dissert. VII. §. 9 et 11. testandi gratia non contineri inter se vinculo quodam oxytonesisin verbalium a compositis profectorum atque intellectum potentiali. Verum ne potentialia quidem omnia Platonis in libris ultimam erigunt, neque ἐκπλιτος Rep. IV, 429. E. neque σύσπαστος Symp. c. 15 §. 4.

Quae vero supra adscripsi verbalia oxytona non ita apposita sunt ad illustrandam motionem, quum praeter unum ἐπακτός in genere posita sint aut masculino aut neutro; ἐπακτός autem ipsum feminina positione caret, summo enim librorum consensu legitur Rep. IX, 573. B. *μανίας ἐπακτοῦ* — repugnat ergo illi regulae. Proparoxytona autem quae sunt, ei videntur accommodata, ut ἐπίκτητος δόξα Phaedr. 237. D. — ἐπ' ἀνάγκης — τῆς ἐμμέτου Rep. 458. D. — ἐπιστήμη ἀκηράτω τρεφομένη Phaedr. 247. D. et alia multa.

Verbalium in τέος exeuntium vero, sive a verbis ducta sunt simplicibus, sive a compositis, et tonus semper est in ultimae proxima et genera tria: ἡ πόλις προσοχητέα Rep. IV, 428. C. — αἴται — ἀφαιρετέα ib. 398. E.

§. 2. Motio per gradus quam vocant.

De adjectivis in τος per gradus motis quum grammatici nostri tacere videantur, exsignare placet, quidquid eiusmodi apud Platonem indagavi.

Comparativi exempla sunt: δυνατώτερος Phaedr. 276. A. et saepissime — θανμαστότερος Theaet. 142. B. al. ὑβριστότεροι Legg. I, 641 med.

ἀδυνατώτερον Theaet. 192. B. — ἀκαμπτοτέραν Tim. 74. pr. ἀναισχυρότερον Legg. II, 671. med. — ἀνεπιληπτότερον Phil. 43. pr.

δυσάλωτότερος Lys. 206. A. — δυσκαταμαθητότερον Polit. 303. extr. — δυσκαλλακτότερον Tim. 85. pr.

εὐαπατητότεροι Phaedr. 263. B. — εὐαρμοστότεροι Protag. 326. pr. — εὐπλαστότερον. Legg. II, 666. med.

Superlativi gradus formam referunt haecce: δυνατότατος Symp. 4. §. 4. Rep. I, 332. D. et saepius — θαυμαστότατον Symp. 35. §. 3. — ὀνομαστότατος Tim. 21 extr. ἀγαπητότατον Phil. 61. extr. — καταγελαστότατος Rep. IV, 432 D. αὐ ἀδυνατότατον Soph. 250 extr. — ἀνοητότατος Symp. 9 §. 1. ἀπληροτότατον Rep. IV, 442. A. — ἀκολαστοτάτους Protag. 349. extr. — ἀναισθητότατον Apol. 17. pr. — ἀκίνητοτάτη Tim. 55. extr. — ἀμικτότατα Phil. 59. med. — ἀστασιαστοτάτην ib. 63. extr. —

δυσεξελεγκτότατον Phaedo. 85. med. — δυσάλωτότατον Tim. 51. pr.; pro quo ubi injuria Stallbaumius δυσάλωτατον unius codicis auctoritate Platoni obrusit v. Lobeck. Paralip. pag. 39. — δυσκίνητότατον Tim. 56. pr. — δυσμεταχειριστότατον Legg. VII, 808. extr. —

εὐαρμοστότατον Phaedo. 85 med. — εὐκίνητότατον Tim. 56. pr. Quibus dinumeratis, miremur necesse est, vocabula decumana septem vel octo syllabarum Graecis non fuisse absona. —

Alter a pars.

De usu.

Cap. I.

§. 1. Et principio quidem exponendum videtur de significatione adjectivorum in τος terminatorum, cuius quum apud alios scriptores tum apud Platonem mira est varietas. Sed a grammaticis vel nostrae memoriae, hoc loco artis grammaticae parum diligenter tractato, multa significationis genera nondum cognita scientiaque comprehensa videntur, quum de iis ne hiscant quidem. Nos quidem multa istorum nominum ad vim participiorum certorum temporum et activi et passivi accedere, pleraque vero facultatem, ut explanatius dicam, quae verbo, unde profluxerunt, significatur actionem effici posse, declarare videbimus. Et haec ego nunc percensere conabor. Verum, ut certus quidam ordo servetur, distribuere ea placet sic, ut primum quae non composita sunt, sed a verbis formata solis, commemorem in iisque ea, quae ab activis profecta sunt, ab iis sejungam, quae a deponentibus.

Quae non composita sunt, eorum minor est numerus quam compositorum.

A verbis activis originem habent:

1. Αἰρετός qui percipi vel comprehendi potest, uno tantum loco Phaedo. 81 pr. τὸ — τοῖς ὄμμασι σκοτῶδες καὶ ἀειδές, τοῦτον δὲ καὶ φιλοσοφία αἰρετόν.

2. Ἀπτός tractabilis saepe cum ὄρατός conjunctum Soph. 247. pr. οὕτως οὖν δικαιολογίας καὶ φρονήσεως, — πρότερον ὄρατόν καὶ ἀπτόν εἶναι φασί τι αὐτῶν ἢ πάντα ἀόρατα;

3. Γνωστός qui cognosci potest Rep. V, 477. A. τὸ μὲν παντελῶς ὄν παντελῶς γνωστόν, μὴ ὄν δὲ μηδαμῇ ἄγνωστον.

4. Διδακτός qui doceri,

5. μαθητός qui disci,

6. ἀσκητός qui usu et exercitatione comparari potest, ut intelligitur ex luculentissimo de virtute dialogi, qui inscribitur Menon, exordio: Ἔγεις μοι εἰπεῖν — ἄρα διδασκὸν ἢ ἀρετήν, ἢ οὐ διδασκὸν, ἀλλ' ἀσκητόν; ἢ οὔτε ἀσκητὸν οὔτε μαθητόν, ἀλλὰ φύσει παραγίγνεται τοῖς ἀθρώποις; — ubi amplificatam animadvertas nominis ἀσκητός potestatem, qua opus hic esse voces, quibus ista opposita est, arguunt.

7. Consimili modo παιδευτός non est, qui institui, sed qui institutione comparari potest Protag. 324. pr. τοιαύτην διάνοιαν ἔχων (h. e. neminem prudentem punire, quia peccatum est, sed ne peccetur) διανοεῖται παιδευτὴν εἶναι ἀρετήν. —

8. Ἐλπιστόν in eo positum, quod exspectari licet, Legg. IX, 853 extr. πολίτην — οὔτ' ἂν βουλοίμεθα οὔτε ἐλπιστόν νοσήσαι ποτε ἂν ταύτην τὴν νόσον.

9. Θεραπευτός qui coli potest Protag. 325. pr. διδακτοῦ ὄντος καὶ θεραπευτοῦ scil. τῆς ἀρετῆς.

10. Καμπτός flexibilis Tim. 44. extr. ἐκτατά τε κῶλα καὶ καμπτά ἔφυσε τέτταρα h. e. crura et manus.

11. Κινητός mobilis Tim. 37. extr. εἰκό — ἐπινοεῖ κινήτόν τινα αἰῶνος ποιῆσαι, καὶ ποιεῖ μένοντος αἰῶνος ἐν ἐνὶ κατ' ἀριθμὸν ἰούσαν αἰῶνιον εἰκόνα, τοῦτον ὄν δὴ χρόνον ὀνομάμαμεν.

12. Ληπτός qui comprehendi potest Rep. VII, 529. D. ἃ δὴ λόγῳ μὲν καὶ διανοίᾳ ληπτά, ὅψει δ' οὔ. —

13. Λυτός dissolubilis Tim. 41. pr. τὸ δεθὲν πᾶν λυτόν.

14. Μεριστός dividuus Parm. 131. med. μεριστά ἄρα — ἔστιν αὐτὰ τὰ εἶδη.

15. Μετρητός sub mensuram cadens Legg. VII, 819 extr. ἀρ' οὖν οὐ δοκεῖ σοι ταῦτα εἶναι πάντα μετρητά πρὸς ἄλληλα; subsequuntur enim μήκος τε, οἶμαι, πρὸς μήκος, καὶ πλάτος πρὸς πλάτος — δυνατόν εἶναι μετρεῖν φύσει.

16. Νοητός qui ratione intelligi potest, in exitu Timaei: οὔτω ζῶον ὁρατὸν τὰ ὁρατὰ περιέχον, εἰκὼν τοῦ νοητοῦ θεοῦ αἰσθητός — εἰς οὐρανὸς ὅδε μορογενῆς ὢν.

17. Ὅρατός qui videri potest Phaedo. 79 pr. θῶμεν δύο εἶδη τῶν ὄντων, τὸ μὲν ὁρατὸν, τὸ δὲ ἀειδέες. —

18. Ῥητός qui dici sive in medium proferri potest Legg. VII, 817 extr. εἴτε ῥητὰ καὶ ἐπιθήδεια πεποιήκατε λέγειν εἰς τὸ μέσον εἴτε μή — 2) qui explicari potest Theaet. 202. B. οὔτω δὴ τὰ μὲν στοιχεῖα ἄγνωστα εἶναι, αἰσθητὰ δέ τὰς δὲ συλλαβὰς (h. e. omnino τὰ ἐκ στοιχείων συμπλακέντα, non litterarum comprehensiones v. Heindorfii adnot. ad h. l.) γνωστάς τε καὶ ῥητὰς καὶ ἀληθεῖ δόξῃ δοξαστάς. —

19. Δοξαστός comprehensibilis v. locum proxime citatum.

20. Τηκτός qui liquefieri potest Soph. 265. med. ὅσα ἄψυχα ἐν γῆ ξυρίσταιται σωματα τηκτά καὶ ἄτηκτα.

21. Χυτός qui fundi potest, hinc liquidus, sed tantummodo in metallis positum; nam Tim. 58 extr. τὸ χυτὸν γένος ὕδατος oppositum est τῷ ὑγρῷ — et metallorum quidem liquorem nomine illo appellari liquet ex his verbis: τούτων δὲ πάντων ὅσα χυτὰ προσείπομεν ὕδατα, τὸ μὲν ἐκ λεπτοτάτων καὶ ὁμαλωτάτων πυκνότερον γιγνόμενον — στιλβοντι καὶ ξανθῷ χρώματι κοινωθέν, χρυσὸς ἠθήμερος δια πέτρας ἐπάγη. (Tim. 59 prim.) Adjungenda videntur: Tim. 60 extr. χυτὴ γῆ γενομένη διὰ πυρός etc. ibid. 61. pr. ὅσα λίθων χυτὰ εἶδη καλεῖται.

Sequantur parasynthetorum exempla:

1. Ἀναμνηστὸν quod reminiscendo cognosci potest Meno. 87. pr. ἀρα διδακτὸν ἢ οὐ; (scil. ἢ ἀρετῆ) ἢ ἀναμνηστὸν.
2. Ἀνεκτός tolerabilis in Platonis dialogis nisi cum adjuncta particula negativa non legitur. Phaedr. 240. E. νόγους — οὐκ ἀνεκτός.
3. Διαβατός qui transiri potest Legg. X, 892 extr. σκέπασθαι, εἰ διαβατός ἐστὶ πρεσβυτέροις οἷσι scil. ποταμὸς ὁ σφόδρα ῥέων.
4. Διαλυτός dissolubilis Phaedo. 80. pr. τῷ ἀνθρωπίνῳ — καὶ διαλυτῷ καὶ μηδέποτε κατὰ ταῦτα ἔχοντι ἑαυτῷ ὁμοιότατον εἶναι σῶμα.
5. Ἐκπλυτός qui elui potest Rep. IV, 429. E. ὁ μὲν ἂν τοῦτῳ τῷ τρόπῳ βαφῆ, δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφέν — ἃ δ' ἂν μὴ, οἶσθα, οἷα δὲ γίγνεται. Οἶδα — ὅτι ἐκπλυτα.
6. Ἐκτατός qui extendi potest. Quod probatur exemplo ad vocem καμπτός supra prolato.
7. Μεταπειστός qui ad aliam traducij potest sententiam Tim. 51. extr. τὸ μὲν (scil. ὁ νοῦς) ἀκίνητον πειθοῖ, τὸ δὲ (scil. ἢ δόξα) μεταπειστόν.
8. Παραδοτός qui tradi h. e. doceri et
9. παραληπτός qui accipi potest Meno. 93. pr. εἰ διδακτὸν ἐστὶν ἀρετῆ, πάλα σκοποῦμεν τοῦτο δὲ σκοποῦντες τόδε σκοποῦμεν, ὅρα — ἢ οὐ παραδοτὸν τοῦτο ἀνθρώπῳ οὐδὲ παραληπτόν, an nec tradi alteri nec accipi virtus possit.
10. Παρασκευαστός qui comparari potest Protag. 324. pr. παρασκευαστὸν εἶναι ἀρετῆν. —
11. Περιληπτός qui comprehendi potest Tim. 28. extr. ὁρατός — ἐστὶ καὶ σῶμα ἔχον scil. mundus, πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα αἰσθητὰ, τὰ δὲ αἰσθητὰ δόξῃ περιληπτὰ μετ' αἰσθήσεως etc. quae vero sub sensus cadunt, cogitatione comprehendi possunt etc.
12. Σύσπαστος qui contrahi potest. Sympos. c. 15. §. 4. συνέλκων παραχόθεν τὸ δέρμα ἐπὶ τὴν γαστέρα νῦν καλουμένην ὥσπερ τὰ σύσπαστα βάλαντια. Ficinus, ut mea fert sententia, perperam reddit contracta; non permittit enim ratio, ut contrahi dicantur marsupia contracta.

A deponentibus ducta sunt:

1. Αἰσθητός sub sensum cadens, vide locum ad vocem περιληπτός supra propositum.

2. Ἐπιστητός qui sciri potest Theaet. 201 extr. τὴν μὲν μετὰ λόγου ἀληθῆ δόξαν ἐπιστήμην εἶναι — καὶ ὧν μὲν μὴ ἔστι λόγος, οὐκ ἐπιστητὰ εἶναι.

3. Ἰατός qui sanari potest Legg. V, 731. med. τὰ — αὐτοῦ ὅσοι ἀδικοῦσι μὲν, ἰατὰ δὲ etc. opposita iis, quae paullo antecedunt τὰ — δυσίατα ἢ καὶ — ἀνίατα ἀδικήματα.

4. Κτητός uno certe loco eum designat, qui acquiri potest Protag. 324. pr. ὡς ἐξ ἐπιμελείας καὶ μαθήσεως κτητῆς οὐσης scil. ἀρετῆς, quam paullo post distinctius dicit παιδευτὴν εἶναι et διδασκόν,

5. Παραιτητός placabilis Legg. X. 905. extr. τὸ — παραιτητοὺς θεοὺς εἶναι τοῖς ἀδικοῦσι, δεχομένους δῶρα — παντὶ τρόπῳ ἕλεγκτόν.

§. 2.

Succedit multo maior compositorum frequentia. Conjugata autem sunt significationis potentialis adjectiva cum duobus praepositionibus, quae vocantur inseparabiles, alpha privativo et *δυσ* — et cum adverbio *εὖ*, nunquam cum ullo nomine.

Quibus praepositum est alpha privativum, haecce sunt:

1. Ἄβατος semel is dicitur qui trajici nequit Legg. X. 892 extr. εἰ — ἄβατος ἦν scil. ὁ ποταμὸς ὁ σφόδρα ῥέων, quae opposita sunt antecedentibus σκέπασθαι, εἰ διαβατός ἔστι προσβυτέροις etc.

2. Ἄγνωστος oppositum τῷ γνωστῷ v. hanc vocem, simplicium tertiam.

3. Ἀδιάλυτος (v. διαλυτός, parasynthetorum quartum) et

4. ἄλυτος indissolubilis Tim. 43. pr. οὐ τοῖς ἀλύτοις δεσμοῖς.

5. Ἀδιανόητος non comprehensibilis et

6. ἄφθεγκτον quod eloqui non possumus. Soph. 238. med. *συνοεῖς οὐν, ὡς οὔτε φθέγγασθαι δυνατὸν ὀρθῶς οὐτ' εἰπεῖν οὔτε διανοηθῆναι τὸ μὴ ὄν αὐτό, ἀλλ' ἔστιν ἀδιανόητον τε καὶ ἀόρητον καὶ ἄφθεγκτον καὶ ἄλογον; ἀδιαν.* ergo idem valet, quod antecedentia οὐ δυνατὸν διανοηθῆναι.

7. Ἀδιερεύνητος qui pervestigari nequit Tim. 25. extr. *νῦν ἄπορον καὶ ἀδιερεύνητον γέγονε τοῦκ' ἐπέλαγος, πηλοῦ κόρτα βαθέος ἐμποδῶν ὄντος.*

8. Ἀήττητος insuperabilis et

9. ἀνίκητος ejusdem significationis Rep. II, 375. B. *ἢ οὐκ ἐννεόηκας, ὡς ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμός, οὐ παρόντος ψυχῆ πᾶσα πρὸς πάντα ἀφοβός τε καὶ ἀήττητος;* inexpugnabilem et invictam esse iram, qua praesente animus intrepidus est et invictus.

10. Ἀκαμπτος inflexibilis Tim. 74. pr. τὴν — τῆς ὀστείνης φύσεως ἔξιν — τοῦ δέοντος κραυροτέραν εἶναι καὶ ἀκαμπτοτέραν.

11. Ἀκίνητος immobilis, immutabilis, vide quod ad nomen μεταπειστός, parasynthetorum septimum, adscripsi exemplum.

12. Ἀμέριστος individuus Theaet. 205. D. ἡ αἰτία τοῦ μονοειδές τι καὶ ἀμέριστον αὐτὸ εἶναι.

13. Ἀναίσθητος rectius ac distinctius esse censeo, qui sensibus non potest percipi, quam, ut Astius interpretatur, qui non percipitur sensibus. Tim. 52. prim. ἀόρατον — καὶ ἄλλως ἀναίσθητον, τοῦτο δ' δὴ νόησις ἐλλήγεν ἐπισκοπεῖν, quae contraria sunt subsequentium: αἰσθητόν — δόξῃ μετ' αἰσθήσεως περιληπτόν.

14. Ἀνάλωτος qui convinci nequit, uno dumtaxat loco Theaet. 179. C. χαλεπώτερον εἰλεῖν ὡς οὐκ ἀληθεῖς (scil. sensus in iisque positas cogitationes). Ἴσως δὲ οὐδὲν λέγω ἀνάλωτοι γὰρ εἰ ἔτυχόν εἰσι etc. Ceterum haec nominis potestas Papium fugit.

15. Ἀναρίθμητος innumerabilis Theaet. 175. A. προγόνων μυριάδες — ἀναρίθμητοι.

16. Ἀνεγκλήτος cui crimini dari nihil potest, ergo crimine vacuus Legg. V, 737. prim. ἀνεγκλήτους — δεῖ τὰς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους κατασκευάζεσθαι.

17. Ἀνεκπλύτος qui elui sive deleri non potest Tim. 26. med. οἶον ἐγκαίματα ἀνεκπλύτου γραφῆς ἕμμονα γέγονε.

18. Ἀνεύρετος qui inveniri vel investigari nequit Cratyl. 421. extr. τὰ πρότα τῶν ἐνομάτων ἀνεύρετα εἶναι, sic enim legerim cum Bekkero et plerisque codicibus, cur ἀνεύρετος scribendum nonnulli censeant, non dispiciens.

19. Ἀνάτος insanabilis quum de corporis morbis Gorg. 512. A. ἀνάτοις νοσήμασι κατὰ τὸ σῶμα συνεχόμενος — tum de animi usurpatur Rep. III, 410. A. τοὺς κατὰ τὴν ψυχὴν κακοφρεῖς τε καὶ ἀνάτους h. e. eos qui emendari nequeunt.

20. Pari significatione est ἀνήκεστος Rep. X, 619 ὅπως μὴ ἐμπροσθὼν εἰς τυραννίδας ἐργάσεται — ἀνήκεστα κακά.

21. Ἀνήντος qui perfici vel ad finem perduci nequit, hinc primum infinitus Gorg. 507. E. ταύτας (scil. voluptates) ἐπιχειροῦντα πληροῦν, ἀνήντον κακόν — deinde pluribus locis irritus Phaedo. 84. A. οὐκ ἂν οἰηθείη τὴν φιλοσοφίαν χοῆραι — ἀνήντον ἔργον πράττειν, Πηνελόπης τιτὰ ἐναντίως ἰστὸν μεταχειρίζομένην.

22. Ἀνυπόστατος, cui resisti nequit, significatione ergo a medio repetita Legg. III, 686. pr. ἀνυπόστατον ἂν τινα δύναμιν ἔσῃ.

23. Ἀόρατος ad oculos non accidens Tim. 36. extr. ἀόρατος — ψυχὴ. Mirum in modum Bekkerus uno loco Tim. 51. prim. ἀόρατον scribit, aliquot codices secutus, quod explodendum et ejiciendum videtur, quum et Platoni alibi et optimo cuique scriptori ἀόρατος, non inserta littera ν, praeferentibus (cf. Buttman. gram. graec. II. p. 466.) prorsus sit inusitatum.

24. Ἀπαραιτήτος implacabilis Legg. X, 907. pr. θεοὶ τε ὡς εἰσὶ καὶ ὡς ἐπιμελεῖς καὶ παρὰ τὸ δίκαιον — ἀπαραιτήτοι etc.

25. Ἀπέραντος et ἀνήντος, quod supra commemoravi, cognominata quidem sunt, differunt autem id, quod illud irriti significatu prorsus caret et priori h. e. infiniti potestate numerum quoque, non modum solum indicat Parm. 144. pr. μέρη ἀπέραντα τῆς οὐσίας — Rep. IX, 591. D. ἀπέραντα κατὰ ἔξω et alias saepe.

26. Ἄπληστος inexplebilis, insatiabilis Rep. IX, 578. A. ψυγὴν τυραννικὴν — ἄπληστον — ἀεὶ εἶναι.

27. Ἄδύρατος ab exoleto ῥάω, unde ῥαίω, ῥήσω arcessi solet (vide quod Ruhnkenius in Tim. lex. de hac voce disputat) explicarique: qui frangi nequit, unde firmus vel durus Cratyl. 407. extr. τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον, ὃ δὲ ἄδύρατον καλεῖται — et infatigabilis Rep. VII, 535 B. μνήμονα δὲ καὶ ἄδύρατον καὶ πάντη φιλόπονον ζητητέον, ubi praeferre non dubito ἄδύρατον Stephani scripturae nonnullorumque codicum ἀκράτον, non magis quam aliis, quas affert Schneiderus, idque quum propter nominum juncturam, tum maxime propterea, quod et antecedente et subsequente oratione Socrates de ingenii praestantia disserit atque indagandi discendique alacritate, quam vult in iis esse, qui ad philosophiae studium se conferant cf. 535. B. ἂ τῆδε τῆ παιδείᾳ τῆς φύσεως πρόσφορα ἐκτεον αὐτοῖς. — Δριμύτητα — δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάγειν καὶ μὴ χαλεπῶς μαρθάνειν etc.

28. Ἄσχητος oppositum τῷ τηκῶ, simplicium vigesimo, ubi vide locum adscriptum.

29. Ἄσμητος individuus Phaedr. 277. B. πρὶν ἂν τις — ὀριζάμενος — κατ' εἶδη μέχρι τοῦ ἀσμήτου τέμνειν ἐπιστηθῆ.

30. Ἄφικτος inevitabilis Legg. IX, 873 med. μήτε ἀφύκτῳ προσπεσοῦση τύχη ἀναγκασθεῖς. Tum captiosa atque implicata quaestio, ex qua te quasi expedire vix possis, ἀφικτος denominatur Theaet. 165. B. τί — χροῖσει ἀφύκτῳ ἐρωτήματι ὅταν ἐρωτᾷ — καταλαβὼν τῆ χειρὶ σου τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν, εἰ ὄρας τὸ ἰμάτιον τῷ κατελημμένῳ cf. Euthyd. 276. extr. πάντα — τοιαῦτα ἐρωτῶμεν ἀφικτα.

§. 3.

Incrementum quoddam praeterea capiunt, quae facultatem designant nomina in τος terminata, annexa etiam, ut supra diximus, syllaba δυς — et vocula εὐ, quarum in altera haec inest vis, ut difficile esse indicet ejus verbi, unde adjectivum prodiit compositum, notionem ad effectum adducere, in altera, ut facile. Hoc vero quoniam pervulgatum est apud Graecos scriptores, supersedere mihi liceat exscribendis verbis pluribus potestatem istam confirmare apud Platonem; satis sit sola proferre nomina.

Cum δυς — conglutinata sunt: δυσάλωτος, δυσανάπειστος, δυσἀπάλλακτος, δυσἀπόδεικτος, δύσβατος, δυσγνωστος, δυσδιερυνητος, δυσἐκκριτος, δυσἐξαπάτητος, δυσἐξέλεγκτος, δυσθήρευτος, δυσθησαύριστος, δυσίατος, δυσκαταμάθητος, δυσκίνητος, δυσκοιτώνητος, δύσκριτος, δυσμεταχειρίστος, δύσμηκτος, δυσπαραμύθητος, δύσπεπτος, δύσφραστος. —

Εὐ vero annexum est hisce: εὐάλωτος, εὐαπάτητος, εὐαριθμητος, εὐβατος, εὐγνωστος, εὐδιάφθατος, εὐέλεγκτος, εὐεξαπάτητος, εὐεξέλεγκτος, εὐεπίθετος, εὐκίνητος, εὐκριτος, εὐμεταχειρίστος, εὐμνημόνετος, εὐομολόγητος, εὐπαραμύθητος, εὐπλαστος, εὐχρηστος.

Hinc autem discedere nequit sermo, priusquam mentionem injecerit duorum,

quae, quamquam cum εὖ copulata, vim tamen habent ab istis diversam. Sunt haec: εὐαίσθητος, quo nomine, acute qui sentit, appellatur Legg. VII, 812 med. τοὺς τοῦ Διονύσου ᾠδὸν διαφερόντως εὐαισθήτους δεῖν γεγονῆναι περὶ τοὺς ὄρθμους etc. — et εὐάρμοστος concinens Rep. III, 400. D. τὸ εὐὸρθμον — καὶ ἄρθμον — — καὶ τὸ εὐάρμοστον καὶ ἀρμόστον — et aliis locis.

Hoc vero discriminis inter Homeri usum et Platonis intercedit, quod apud illum vocula εὖ nunquam, ut mea est memoria, cum verbalibus potentialis significationis connexa comparet, sed, uno excepto, cum iis tantum, quae vim habent participii perf. pass. Quo fit, ut apud Homerum εὖ sit bene, hinc firmiter aut pulchre, non facile.

Ab illo excipiendo ut exordium faciam, εὐβοτος Od. 15, 406, ubi epitheton est fabulosae insulae Syriacae, conflatum est ex adverbio εὖ et nomine verbali, cui pascens, ergo participii praes. activi vis est subjecta, vertendum igitur bene pascens, bonis instructa pascuis. Reliqua cum εὖ composita verbalia sunt:

εὐγράμπος Od. 18, 294. περόναι — κληῖσιν εὐγράμποις ἀραρνῖαι hamulis pulchre flexis.

εὐδμητος pulchre conditus s. constructus εὐδμητον περὶ βομών II. 1, 448. — et saepius.

Tantundem valet εὐκτιτος II. 2, 592. εὐκτιτον Αἴπυ.

εὐνητος pulchre textus repraesentatur epica forma εὐνητος: χιτών II. 18, 596. πέπλος Od. 7, 97. —

εὐξεστος pulchre levatus s. politus ἀπήνη II. 24, 275. τράπεζα Od. 15, 333.

εὐπηκτος bene junctus seu potius firmiter constructus, aedificiorum et tentorium epitheton II. 2, 661. Od. 21, 334.

εὐπλεκτος bene i. e. firmiter nexus σειραί II. 23, 115.

εὐποίητος bene vel pulchre fabricatus φάλαρα II. 16, 106. θρόνοι Od. 20, 150. —

εὐπρηστος vehementer afflatus II. 18, 471 εὐπρηστον ἀντήνην ἐξανείσαι (scil. folles) flatum s. ventum vehementer excitatum emittentes.

εὐστρεπτος, Od. 2, 426 εὐστρέπτοισι βοῦσιν loris tauris bene tortis.

εὐτμητος pulchre sectus II. 7, 304 εὐτμήτω τελαμώνι.

εὐτυκτος pulchre constructus κλισίη II. 10, 566 — et alias. Neque urget ulla necessitas, ut εὐκείατος κείδος Od. 5, 60. Eustathium et Papium sequentes, cedrus ad findendum facilis interpretemur. Quae est verborum junctura: ὀδμη — κείδου τ' εὐκείατοιο θίου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει —, εὐκείατος reddi potest bene fissa. —

Cap. II.

Secundum adjectiva potentialia maximus est eorum numerus, quae potestate participiis conveniunt temporum praeteritorum passivi.

1. Ἀνόδαστος ab ἀναδαίω oriundum est denuo divisus Legg. VIII, 843. B. ὡς ἀνάδαστον γῆν — ποιῶντος.

2. Ἀνάραστος raptus Phaedr. 229. C. ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀνάραστος γεγενῆσθαι.
3. Ἀνάστατος sede excitatus-plerumque in urbibus est positum, quae, expulsis incolis, eversae sunt, ut Legg. III, 682. extr. τὴν Τροίαν ἀνάστατον ἐποίησαν cf. ib. III, 697. extr. IV, 716. pr. VI, 770. extr.; uno autem loco Soph. 252. pr. decreta diversorum philosophorum ἀνάστατα dicuntur h. e. in seditione esse: τῇ συνομολογίᾳ πάντα ἀνάστατα γέγονεν, ἅμα τε τῶν τὸ πᾶν κινούντων καὶ τῶν ὡς ἐν ἰστάτων etc.
4. Ἀπόθετος reconditus Phaedr. 252. B. λέγουσι — τινὲς Ὀμηρίδαι ἐκ τῶν ἀποθέτων ἐπῶν δύο ἔπη. Haud sane facile est dijudicatu, quid vox hoc loco significet, sed non esse existimo, cur Heindorfio accedamus interpretanti: „de brevibus, recisis, separatis poematiis dicta, quae majoribus Homeri poematis opponantur.“
5. Ἀπόρρητος interdictus — semel dumtaxat: Legg. XI, 932. med. ἀπόρρητον μηδὲν ποιούμενοι. Saepius arcanum declarat vel secretum, quod ex significatione non dicti manavit. Quo pertinent: ἐν ἀπορρήτῳ, ἐν ἀπορρήτοις et δι' ἀπορρήτων. Theaet. 152. C. τοῖς μαθηταῖς ἐν ἀπορρήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγε. — Phaedo. 62. pr. ὁ ἐν ἀπορρήτοις λεγόμενος περὶ αὐτῶν λόγος, interprete Astio, oratio tecta, quam vocitamus symbolicam. Rep. II, 378. B. δι' ἀπορρήτων.
6. Ἀφετος dimissus, liber Critia 119. extr. ἀφέτων ἄντων ταύρων ἐν τῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερῷ.
7. Γενητός procreatus, et quod huic opponitur
8. ποιητός adoptatus Legg. XI, 923.
9. Γραπτός scriptus. Legg. VI, 773. extr. γραπτῷ νόμῳ.
10. Ἐκλεκτός selectus Legg. XII, 946. extr. εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς δικαστὰς εἰσαγέτω.
11. Ἐμβροτήτος attonitus Alcib. II, 140. med. ἑλιθίους τε καὶ ἐμβροτήτους (scil. καλοῦμεν.)
12. Ἐμπληκτος percussus, quum autem in eo, qui repentino timore opprimitur, nulla sit cogitandi constantia, nascitur inconstantis potestas, quae inprimis locum habet Gorg. 482. A. καὶ μοί ἐστι τῶν ἐτέρων παιδικῶν πολὺ ἦττον ἐμπληκτος (scil. philosophia) — itidem, opinor, Lys. 214. D. τοὺς κακοὺς μηδέποθ' ὁμοίους μηδ' αὐτοὺς αὐτοῖς εἶναι, ἀλλ' ἐμπλήκτους τε καὶ ἀσταθμήτους.
13. Ἐμφυτος insitus Symp. c. 15. §. 17. ὁ ἔρωσ ἐμφυτος ἀλλήλων τοῖς ἀνθρώποις innatus est hominibus inter se amor.
14. Ἐπακτός adscitus Rep. III, 405. B. τὸ ἐπακτῷ παρ' ἄλλων τῷ δικαίῳ ἀναγκάζεσθαι χρῆσθαι iustitia ab aliis adscita uti.
15. Ἐφθός elixus Rep. III, 404. C. οὔτε ἐφθοῖς κρέασιν, ἀλλὰ μόνον ὀπτοῖς (scil. ἐστιᾶ) non elixam carnem, sed assam apponit.
16. Κληρωτός sortitus Polit. 291. pr. τοὺς κληρωτοὺς βασιλείας.
17. Κολλητός conglomeratus Polit. 279. extr. τὰ μὲν ὕδασι καὶ γῆ κολλητά aqua et humo coagmentata.

18. Μικτός mixtus, compositus Parm. 145. B. εὐθείος ἢ στρογγύλου ἢ τιος μικτοῦ ἐξ ἀμφοῖν (scil. σχήματος).

19. Μισθωτός mercede conductus, mercenarius Polit. 290. pr. μισθωτοὺς καὶ θή-
τας πᾶσιν — ὑπηρετοῦντας — et saepe.

20. Πηκτός concretus Tim. 59. med. πηκτῶν ἐν γένος ὑδάτων.

21. Πύλητός e lana coacta factus Tim. 74. med. τὰ πύλητὰ — κτήματα.

22. Πλαστός fictus Soph. 219. pr. τὸ σύνθετον καὶ πλαστόν, ὃ δὴ σκεῦος ὠνομάξαμεν.

23. Πρόκριτος electus Rep. VII, 537. D. τοὺς ἐκ τῶν προκριτῶν προκριτάμενον εἰς
μείζους — τιμὰς καθιστάται scil. oportet — πρόκριτοι hoc loco idem valet, quod paulo
ante οἱ προκριθέντες l. c. B.

24. Πτερωτός pinnatus Phaedr. 251. B. ἦν τὸ πάλαι πτερωτή scil. ἡ ψυχὴ.

25. Σκευαστός paratus, factus et

26. φυτευτός satus: πᾶν τὸ φυτευτὸν καὶ τὸ σκευαστὸν γένος Rep. VI, 510. A.

27. Σύμμικτος commixtus, compositus Tim. 61. pr. τῶν συμμίκτων ἐκ γῆς τε καὶ
ἕδατος σωμάτων.

28. Σύμφυτος congenitus, coneretus Theaet. 156. D. αἰσθησιν αὐτῇ σύμφυτον sen-
sum candori cognatum.

29. Συνδετός colligatus Polit. 279. extr. τῶν συνθέτων τὰ μὲν τρητά, τὰ δὲ ἄνευ
τρήσεως συνδετά.

30. Σύνθετος compositus Rep. X, 611. B. σύνθετον — ἐκ πολλῶν.

31. Τακτός constitutus Legg. X, 909. med. τακτῆν — ὑπὸ τῶν νομοφυλάκων τροφῆν.

32. Τρητός perforatus Polit. 279. extr. vide ad nomen συνδετός apposita verba.

33. Ὑπερβατός trajectus dictum est in verborum positura Protag. 343. extr.
ἰπερβατὸν δεῖ θεῖναι ἐν τῷ ἄσματι τὸ ἀλαθέως.

Tum etiam a certis deponentibus adjectiva in τος formata sunt significatu la-
tini participii perfecti passivi. Nec mirum, quum haec deponentia sint ejus modi,
ut eorum notionem tempora quaedam nonnunquam exhibeant passive, velut ὠνηθέν
emtum Legg. VIII, 850. pr. — κεκτημένος qui possidetur ib. XII, 965. pr.

1. Κτητός acquisitus et

2. ὠνητός emtus Legg. VIII, 841. extr. εἴ τις συγγίγνοιτο — ὠνηταῖς εἴτε ἄλλοι
ἐτροφῶν τρόπῳ κηταῖς (γυναῖξι).

3. Ἐπικτητός praeterea acquisitus Legg. XI, 924. pr. τὸ τῆς ἐπικτητοῦ (οὐσίας)
δεκατημόριον ἐξελόμενος. Paulum mutata est significatio Phaedr. 237. extr. ἄλλη δὲ
ἐπικτητος δόξα h. e. adscita, quae opponitur τῇ ἐμφύτῳ ἐπιθυμίᾳ — itemque aliis locis.

4. Περιμάχητος de quo certatum est Rep. IX, 586. B. ὥσπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἶδωλον
ἐπὶ τῶν ἐν Τροίᾳ — περιμάχητον — cf. Legg. III, 678.

His denique addendum videtur αἰρετός, quo medii notio translata est in pas-
sivam et participii quidem perfecti eodemque jure, quo illis, quum, ut hoc afferam,
ἡρημένος στρατηγός apud Xenophontem Hell. I, 4, 21 sit dux electus. Et electum

quidem procul dubio *αἰρετός* significat Legg. VI, 759. prim. τὰ μὲν αἰρετὰ χρῆ; τα δὲ κληρωτά . . . γίνεσθαι, item ib. XI, 915. med. 12, 956. pr. et Menex. 238. D. Eligendi vis autem non activo subjecta est, sed medio generi.

§. 2.

Sequatur nunc longior series adjectivorum similis potestatis, quae ab alpha privativo incipiunt.

1. Ἀγέννητος non creatus Tim. 41. pr. θνητὰ ἔτι γένη λοιπὰ τρι' ἀγέννητα.
2. Ἀγύμαστος inexercitatus Rep. VIII, 564. D. ἀγύμαστον καὶ οὐκ ἐβρωμένον γίγνεται, idemque cum genitivo constructum Rep. III, 396. D. ἀγύμαστος ὧν τοῦ μιμῆσθαι τοὺς τοιοῦτους. —
3. Ἀδιάφθατος incorruptus Apol. 34. pr. αὐτοὶ μὲν — οἱ διεφθαμένοι — οἱ δὲ ἀδιάφθατοι.
4. Ἀδίκαστος non iudicatus synonymo ἄκριτος junctum Tim. 51. med. οὔτε — τὸ παρὸν ἄκριτον καὶ ἀδίκαστον ἀφέντα ἄξιον φάναι etc.
5. Ἀήττητος est etiam uno loco invictus Menex. 243. extr. ἀήττητοι ἔτι καὶ τῶν ὑπὸ γε ἐκείνων ἐσμέν, ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ ἡμᾶς αὐτοὺς — ἐνίκησαμεν — altero, ut supra vidimus, insuperabilem declarat Rep. II, 375. pr.
6. Ἀκάθαρτος proprie non purgatus, hinc in universum impurus Phaedo. 81. pr. εἰάν μεμιασμένη καὶ ἀκάθαρτος τοῦ σώματος ἀπαλλάττηται (ἢ ψυχή).
7. Ἀκέλευστος non jussus, sponte Legg. XII, 953. extr. ἴτω πᾶς ἀκέλευστος.
8. Ἀκηλῆτος illecebris non captus Phaedr. 259. B. εἰάν ὀρώσι — παραπλέοντας σφᾶς ὅσπερ Σειρήνας ἀκηλῆτους.
9. Ἀκήρυκτος non indictus Legg. I, 626. pr. πάσαις πρὸς πάσας τὰς πόλεις ἀεὶ πόλεμον ἀκήρυκτον κατὰ φύσιν εἶναι. Implacabilis sive internecivi potestati, quam voci assignat Astius lex. Plat. I. pag. 74. hic existimaverim non esse locum; fallor enim, aut nihil aliud declarare voluit philosophus, nisi inter civitates semper esse bellum, etiamsi non sit indictum. Quod nescio an melius intelligatur adscriptis proxime antecedentibus verbis: ἢν γὰρ καλοῦσιν οἱ πλείστοι — εἰρήνην, τοῦτ' εἶναι μόνον ὄνομα, τῷ δ' ἔργῳ πάσαις πρὸς πάσας etc. vide supra.
10. Ἀκήρατος non corruptus, non tactus — cum genitivo ejus, a quo quid non tactum, quod non expertum est, conjunctum Legg. VIII, 840. extr. ἀκήρατοι γέμων τε καὶ ἀργοὶ ζῶσιν. — Tim. 95. pr. ἀκήρατον τῶν — κηρῶν. Solum vero positum, nulla alius rei ratione, purus est sive sincerus Phaedr. 247. D. ἐπιστήμη ἀκηράτῳ τροφόμενη. Polit. 303. extr. ἀκήρατον χρυσόν aurum solidum.
11. Ἀκλητος non vocatus vel invitatus Symp. c. 2. §. 4 λέγειν ἄκλητος ἐπὶ δεῖπνον.
12. Ἀκόσμητος non compositus Gorg. 506. E. ψυχή — κόσμον ἔχουσα τὸν ἑαυτῆς ἀμείνων τῆς ἀκοσμήτου. Alio loco est rebus ad victum cultumque necessariis non

instructus: Protag. 321. med. λοιπὸν δὲ ἀκόσμητον ἔτι αὐτῷ ἦν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, quod illustratur proxime sequentibus: καὶ ὄρᾳ — τὸν ἀνθρώπου γυμνόν τε καὶ ἀνυπόδητον καὶ ἄστροτον καὶ ἄσπλον.

13. Ἄκρατος non mixtus s. temperatus, proprie in vino positum, quod aqua non est mixtum, ut semel apud Platonem Legg. I, 637. extr. Σκέθαι — ἀκράτω χρώμενοι. Hinc translatum ad res, quae non cadunt sub sensus, et sincerum vel simplicem significat et acrem. Et juvat quidem videre, quomodo transgressus ad hunc usum sit factus, apud ipsum Platonem, qui ait Legg. VIII, 562. extr. ὅταν ἀκράτου αὐτῆς (τῆς ἐλευθερίας) μεθυσθῆ, in quibus inest quodammodo utriusque usus copulatio. Hinc ἡδονὴ ἀκρατος mera voluptas h. e. quae non est mixta dolore Legg. VII, 793. pr. τὸν λύπης τε καὶ ἡδονῆς ἀκράτου βίον φείγειν δεῖν πάντας, μέσον δὲ τινα τέμνειν ἀεὶ — tum ἡ ἀκρατος δικαιοσύνη summa justitia (die reime, unbedingte) Rep. VIII, 545. A. ἵνα τὸν ἀδικιώτατον ἰδόντες ἀντιθῶμεν τῷ δικαιοτάτῳ, καὶ ἡμῖν — ἡ σκέψις ἢ, πῶς — ἡ ἀκρατος δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν τὴν ἀκράτου ἔχει etc. Acris deinde potestas, quam statuimus tertiam, itidem profecta est ex illa consuetudine, qua οἶνος dicebatur ἀκρατος. Etenim quae non temperata erant Graecorum vina, acria fuisse perhibentur. Pertinet huc Phil. 64. extr. ἀλλὰ τις ἀκρατος ξυμπεφορημένη ἢ τοιαύτη ξυμφορὰ.

14. Ἀκράστος, alterum a verbo κεράννυμι declinatum adjectivum, semel tantum legitur apud Platonem Polit. 310. extr. ψυχὴ ἀκράστος τόλμης ἀνδρείας non commixta i. e. expers.

15. Ἀκρίτος, cujus significationes memorandae sunt tres. Una eaque principalis est indiscreti Gorg. 465. D. πάντα — ἐφύροτο ἐν τῷ αὐτῷ, ἀκρίτων ὄντων τῶν τε ἱατρικῶν καὶ ἕγμων, — non judicati altera Tim. 51. med. τὸ παρὸν ἀκρίτον καὶ ἀδίκαστον ἀφέντα — tertia non damnati Hipp. maj. 292. B. ἢ καὶ σύ με ἀκρίτον (indicta causa) τυπήσεις;

16. Ἀμελέτητος non paratus Symp. cap. I §. 1. δοκῶ μοι περὶ ὧν πυνθάνεσθε οὐκ ἀμελέτητος εἶναι.

17. Ἀμίαντος non contaminatus Legg. VI, 777. extr. ἀμίαντος τοῦ τε ἀνοσίου πέρι καὶ ἀδίκου.

18. Ἀμικτος non mixtus, purus Phileb. 50. extr. μετὰ μιχθείσας ἡδονὰς — ἐπὶ τὰς ἀμικτους πορευοίμεθα.

19. Ἀμίητος et

20. ἀτέλεστος non initiatus, hoc, opinor, discrimine, ut illud proprie eum, qui ad sacra quaedam admissus est, significet, hoc eum, qui certarum caerimoniarum participes est factus. Hoc quidem ex eo loco, quo utrumque reperitur conjunctum, Phaedo. 69. med. ὃς ἂν ἀμίητος καὶ ἀτέλεστος εἰς Ἄιδου ἀφίγηται non liquet, attamen et vis verbi μιν aliunde est nota, et ἀτέλεστος praecipue ad sacra resolutoria referri, concludi fortasse potest ex Rep. II, 365. A. λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων, ἃς δὲ τελετὰς καλοῦσιν.

21. Ἀλέλεγκτος, cujus altera vis est non convicti Gorg. 467. A. εἰ με εἴσεις ἀλέλεγκτον — altera non examinati Phil. 41. B. τοῦτο τὸ δόγμα — ἀδύνατον ἀλέλεγκτον γίνεσθαι.
22. Ἀνέλπιστος, insperatus Apol. 36. pr. οὐκ ἀνέλπιστόν μοι γέγονε non praeter spem.
23. Ἀνεξέταστος, non exploratus Apol. 38. pr. ὁ ἀνεξέταστος βίος οὐ βιωτὸς ἀνθρώπου vita inconsiderata.
24. Ἀνεομάτιστος, saburra non gravatus Theaet. 144. A. πλοῖα.
25. Ἀνομοθέτητος, legibus non constitutus Legg. VI, 781. pr. ἀνομοθέτητον μεθεῖται.
26. Ἀνιπόθετος, non sumptus (nicht vorausgesetzt) Rep. VI, 510. B. ἐπ' ἀρχὴν ἀνιπόθετον ἐξ ὑποθέσεως ἰούσα (scil. ἢ ψυχῆ).
27. Ἀξύνθετος, non compositus Phaedo. 78. med. ubi ξυνθέτω i. e. composito opponitur.
28. Ἀξύστατος, non compactus Tim. 61. A. γῆν ἀξύστατον ἕδωρ μόνον λύει. —
29. Ἀοίκητος, non habitatus de urbe dictum est Legg. VI, 778. pr.
30. Ἀόριστος, indefinitus Legg. XI, 916. extr. ἀόριστον εἶν.
31. Ἀπαίδευτος, non institutus, humanitatis expers, cum ἄγριος consociatum Gorg. 510. B., cum ἄγροικος Theaet. 174. D.
32. Ἀπροσδόκητος, necopinatus Legg. XI, 924. extr. ἀπροσδοκῆτον τὴν γῆν χορηζάμενος — Charm. 153. pr. ἐξ ἀπροσδοκῆτον quod concinit cum latino „ex inopinato.“
33. Ἀρόρητος, semel tantum indictum significat Symp. 189. pr. καὶ μοι ἔστω ἄρορητα τὰ εἰρημεία — saepius id quod expositum est Legg. VI, 754. pr. μὴ παρῶμεν αὐτὸ ἄρορητον. cf. ib. VII, 788. pr. 793. pr. et Alcib. I, 122. extr.
34. Ἀστροτος, non tectus Polit. 272. pr. γυμνοὶ — καὶ ἄστροτοι.
35. Ἀσχημάτιστος, non formata, forma carens, dicitur ψυχῆ Phaedr. 247. C.
36. Ἀσχιςτος, indivisus Soph. 221. extr. τὸ πεζὸν εἰάσαμεν ἄσχιςτον.
37. Ἀτακτος, inordinatus Legg. XI, 922. pr. ἄτακτον — εἶν.
38. Ἀτάρακτος, non perturbatus Tim. 47. med. ξυγγενεῖς ἐκείναις οὖσαι, ἀταράκτοις τεταραγμένας.
39. Ἀτηκτος, non liquefactus, Phaedo. 106. pr. σῶς καὶ ἄτηκτος uix dicitur.
40. Ἀτρητος, non perforatus opponitur τῷ τρητῷ perforato Polit. 279. extr.
41. Ἀφρούρητος, non custoditus Legg. VI, 760. pr. ἀφρούρητον μηδὲν ἔστω.

§. 3.

De aliis vocibus, quibuscum connexa sunt adjectiva in τοῖς desinentia, dicenda sunt primum quaedam adjectiva, tum substantiva, deinde adverbia; sed pauca id genus exempla et memorabile, quae cum substantivis copulata sunt, potestatem habere nullam aliam, quam quae participiis respondet temporum praeteritorum passivi.

Quae cum adjectivis adverbiorum loco positae conglutinatae sunt, apud Platonem inveni haecce:

1. Ἰσομέτρον quod aequali est magnitudine Phaedr. 235. D. χρυσῆν εἰκόνα ἰσομέτρον — ἀναθήσειν.

2. Νεότερος recens sectus Tim. 80. extr. νεότερα — καὶ ἀπὸ ἐγγυγῶν ὄντα, scil. τὰ τῆς τροφῆς νάματα alimentorum liquores.

3. Ὀλόσμιτος ex toto sectus oppositum est τῷ συνθέτῳ Polit. 279. extr. περικαλυμμάτων δὲ τὰ μὲν Ὀλόσμιτα, σύνθετα δὲ ἕτερα.

4. Πολυθρόητος multum celebratus, notissimus Rep. VIII, 566. B. τὸ τυραννικὸν αἶτημα τὸ πολυθρόητον.

His subjiciam unum, quod cum sincero copulatum est adverbio:

Παλαιάρετος, quod non plus semel apud Platonem legitur: Tim. 82. extr. παλαιάρετα — πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα τὸ αἷμα αὐτὸ πρῶτον διόλλυσι, hoc enim certo rectius, quam quod duodecim ex quindecim codicibus, quibus usus est Bekkerus, suppeditant: παλιν αἴρεται, quod sequentibus junctum pravam facit sententiam. At quae voci subjecta est vis? Exponunt eam Timaeus multique alii, quorum aliquot affert Ruhnkenius in lex. Tim. p. 170, sed nullius mihi magis aridet ratio quam Hemsterhusii, qui eodem fere intellectu hanc vocem accipiat, quo παλαιάρετος i. e. receptus. Recentiorum quidem praeter Astium et Papium, quorum neuter Hemsterhusium sequitur, interpretatio mihi nota est nulla. Astius breviter: παλαιάρετος dirutus. Sed unde hoc? Paulo uberius est Papius, sed quomodo ex grammatici explicatione, quae est apud Bekkerum Anecd. pag. 59. παλαιάρετα τὰ ἐκ καταλύσεως οἰκοδομίας παλαιᾶς εἰς ἑτέραν πρόσφατον οἰκοδομήσιν ἐμβαλλόμενα — colligere possit nomen, de quo quaeritur, ruinosum significare, equidem non assequor. Solet enim ex vetustis aedibus ad recentes aedificandas nihil sumi, quin integrum sit. Incidit autem uterque interpres in errorem istum fortasse eo, quod, ut nonnulli faciunt in controversis et ad decernendum difficultibus vocabulis, opus esse existimabant vocem ei, cui sit juncta, similem habere potestatem.

Cum substantivis denique conjugatae sunt haecce:

1. Διγμάλωτος bello captus Legg. XI, 919. pr. ὡς ἐχθρὸν αἰγμάλωτον χειρωμένον. —

2. Νυμφόληπτος lymphatus, apud Platonem autem Phaedr. 238. D. εἰ ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος — προϊόντος τοῦ λόγου γένομαι, μὴ θανάσεως — positum est in laude de eo, qui divino concitatus est afflatu.

3. Σφυρήλατος malleo cusus, solidus Phaedr. 236. B. σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι.

4. Χειροποίητος manu factus Critia 118. med. χειροποίητον ἔργον. — De verbalibus Homericis ut breviter hoc loco dicam, hoc notandum est, multo plura significatione praedita esse participii perfecti pass. quam potenciali.

Cap. III.

Illis, in quibus vis inest facultatis, significatione sunt conjunctiora haec, quibus dignum indignumve quod est actione aliqua nostra, inprimis animi affectione, designatur.

1. Θαυμαστός qui admiratione dignus est propter praestantiam suam Legg. XII, 957. med. ὁ θεῖος — καὶ θαυμαστός τόμος et, ut hoc loco nomini θεῖος, sic alibi similibus est junctum, velut σεμνός, ἱερός, δεινός, μέγας etc. Deinde autem id quoque dicitur θαυμαστόν, quod miraculo est in universum. Sic potissimum neutrum usurpatur: Symp. cap. 5. §. 4. καὶ τοῦτο ἦτορ θαυμαστόν — cap. 35. §. 3. ὁ πάντων θαυμαστότατον (ἀκοῦσαι), — οὐδὲν θαυμαστόν cum accusativo et infinitivo constructum Charm. 162. D. Gorg. 517. E. 527. A. Denique etiam — sed raro — positum videtur in leni vituperio, ut vernaculum wunderlich, seltsam. Pertinet huc Theact. 154. B. θαυμαστά γε καὶ γελοῖα — ἀναγκαζόμεθα λέγειν — et compellatio illa ὃ θαυμαστέ Polit. 265. pr., qua hospes utitur Socrati minori respondens, quem quaerere opinatur, unone tempore iniri possint viae duae. Mirum hoc quidem, quod hoc significatu sexcentis apud Platonem locis ὃ θαυμάσι legere soliti sumus; sed in suspensionem non licet vocari, quia aliam lectionem libri manu scripti non produunt.

2. Ἀγανακτητόν indignandum Gorg. 511. B. οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτητόν, quae referantur ad proxima: ἀποκτενεῖ μὲν ἂν βούληται, ἀλλὰ πονηρὸς ὧν καλὸν κάγαθόν ὄντα.

3. Ἐπαιετός laudabilis et

4. ψεκτός vituperabilis Cratyl. 416. med. ὅσα μὲν ἂν τοῖς — ἐργάσθαι, ταῦτά ἐστι τὰ ἐπαιετά, ἃ δὲ μὴ, ψεκτά.

5. Ἐπονειδιστός dignus, qui ignominia afficiatur, Symp. cap. 10. §. 9. δουλεύειν — παιδικοῖς μὴ κολακείαν εἶναι, μηδὲ ἐπονειδιστοῖς.

6. Ἐραστός amabilis Symp. cap. 23. §. 12. ἐστὶ τὸ ἐραστόν τὸ εἶναι καλὸν — καὶ τέλειον.

7. Ἀγαπητός eadem significatione, sed hoc, opinor, discrimine usurpatur, ut jucundas potius res esse declaret, illud vero amore dignas, Phaedr. 230. C. τὸ εὐπρουν τοῦ τόπου ὡς ἀγαπητόν — καὶ σφόδρα ἠδύ. — Critia 115. pr. μεταδόρπια ἀγαπητά. Legg. XI, 919. pr. καταλύσειν ἀγαπηταῖς et al.

8. Ζηλωτός dignus, quem admiremur vel praedicemus, et contrarium quod est,

9. ἀζήλωτος Gorg. 469. A. Polus: ὅστις οὐκ ἀποκτείνουσι, ἂν ἂν δόξη αὐτῷ, δικαίως ἀποκτενῆς, ἄθλιος δοκεῖ σοι εἶναι — Socrat. Οὐκ ἔμοιγε, οὐδὲ μίνοι ζηλωτός, — ibid. τὸν δικαίως (scil. ἀποκτείναντα) ἀζήλωτον, scil. dico.

10. Καταγέλαστος dignus, qui rideatur, vel ridiculus Symp. cap. 13. §. 7. μὴ καταγέλαστα scil. εἶπω, et al.

11. Μισητός dignus, quem oderis, sive odiosus Phileb. 49. extr. γελοῖα μὲν ὅπως ἀσθετῆ, μισητὰ δ' ὅπως ἐδῶμένα.

12. Νειμεσητόν dignum, quod aegre feras, Legg. XII, 943. extr. ψεύδος — αἰδοῖ καὶ δύνει νειμεσητόν κατὰ φύσιν — et contrarium ἀνείμησητον — εἰπεῖν.

13. Σπουδαστόν dignum, ad quod acre conferatur studium, Hipp. maj. 297. Α. σπουδάζομεν καὶ τὴν φρόνησιν καὶ τὰλλα πάντα τὰ καλά, ὅτι τὸ ἔργον αὐτῶν — σπουδαστόν ἐστι.

Chorum claudant eorum, quae a verbis activis ortum habent, duo profecta a verbo neutro.

Βιωτός, quod semel substantivo ejusdem stirpis βίος junctum, saepius autem in neutro genere cum εἶναι positum, tanti esse significat, ut vivatur. Apol. 38. pr. ὁ ἀνέξ-
εταστος βίος οὐ βιωτός ἀνθρώπῳ vita non vitalis — Symp. cap. 32. §. 6. ἐπὶ τουτουῦ
τοῦ Μαρσύου — quo nomine Socratem appellat Alcibiades — πολλακις δὴ οὕτω διετί-
θη, ὥστε μοι δοῦναι μὴ βιωτόν εἶναι ἔχοντι ὡς ἔγω.

Contraria potestate est ἀβιωτός: Polit. 299. E. ὁ βίος — ἀβιωτός γίγνεται ἄν —
Rep. III, 407. Α. εὐ ἀναγκαζομένη ἀπίσχεσαι ἀβιωτόν. Idemque adjuncto ζῆν est auctum.
Legg. XI, 926. pr. εἰς (ξυμφορὰς) ἀβιωτόν ζῆν κεκτημένῳ.

Reliquum est, ut quae a deponentibus originem trahunt similis significationis
adjectiva nominatim afferam. In quibus duo declinata sunt a verbo χρᾶμαι, χρηστός
et ἀχρηστός.

1. Χρηστόν dignum, quo utare, h. e. utile vel omnino quod in genere suo est bo-
num. Ex quo factum est, ut ad bonis moribus ornatos vel probos homines transla-
tum sit apud Platonem, et denique nonnunquam, quod meminerim, perinde atque
εὐήθης et vernaculum gut per ironiam adeo positum. De rebus utilibus s. bonis
usurpatum est Gorg. 464. D. περὶ τῶν χρηστῶν οἰσιῶν καὶ πονηρῶν, et ut hoc loco, sic
aliis plurimis inter se opponantur χρηστός et πονηρός, cf. Gorg. 517. E. 499. E. Lach.
186. extr. Theaet. 167. B, C. Protag. 313. A, D. etc. — de hominibus Symp. cap. 6.
§. 4. ἐραστὴς χρηστός. Ironia denique inest in his: Rep. V, 479. Α. ἀποκρινέσθω ὁ χρη-
στός, ὃς αὐτὸ μὲν καλὸν καὶ ἰδέαν τινὰ αὐτοῦ κάλλους μηδεμίαν ἤγειται ἀεὶ μὲν κατὰ ταῦτά
ὡσαύτως ἔργουσαν etc. tum Theaet. 161. Α. χρηστός (scil. εἰ), ὅτι με οἶε λόγων τινὰ εἶναι
θύλακον etc. bonus es, qui me existimes saccum quendam esse sermonibus refertum.

2. Ἀχρηστός autem non est nisi inutilis, ut Rep. I, 332. E. μὴ κάμνονσί γε μὴν —
ιατρός ἀχρηστός.

3. Ἀγαστός admiratione vel veneratione dignus Legg. VII, 808. med. ἐρηγοροό-
τες — ἀρχοντες ἐν πόλει νύκτωρ — ἀγαστοὶ καὶ τίμοι τοῖς δικαίοις.

4. Ἀπεικτός dignus, quem depreceris, vel abominandus Legg. I, 628. med. εὐ γε
μὴν ἄριστον οὔτε ὁ πόλεμος οὔτε ἡ στάσις, ἀπεικτόν δὲ τὸ δεηθῆναι τούτων.

5. Μειπτός, quod proprie est vituperabilis, cum particula negativa conjunctum
ad potestatem fere accedit latini: non contemnendus i. e. haud exiguus, Theaet. 187. c.
οὐκ ἂν εἴη μειπτός μισθὸς ὁ τοιοῦτος, cf. Legg. IV, 716. B. τιμωρίαν οὐ μειπιήν.

Ad Homericam ut transeamus, in perpaucis tantum digni potestatem agnoscimus. Sunt, ut memini, haec quatuor:

1. ἀγῆτος admirabilis: εἶδος ἀγῆτος figura admirabilis Il. 5, 787. al. —
2. ἐπῆρατος amore dignus, hinc gratus, jucundus, de rebus tantum, imprimis de locis amoenis dictum. Od. 13, 103. specus quidam, ib. 4, 606. Ithaca, Il. 18, 512. altera urbium in clipeo Achillis caelatarum hoc epitheto ornatur.
3. γεμεσητός vituperabilis: γεμεσητόν δέ κεν εὔη Il. 14, 336. al.
4. Pari significatione est ὄνοστος ab ὄνομαι oriundum, quod uno dumtaxat loco legitur, Il. 9, 164. δῶρα — οὐκέτ' ὄνοστὰ διδοῖς Ἀχίλλῃ. —

Ceteroqui hac, qua de nunc actum est, significatione, maxime inferiore aetate, adjectiva ita quoque afficiebantur, ut cum ἄξιος componerentur. In Platonis quidem dialogis id genus non plus tria mihi occurrerunt exempla: ἀξιωματιώμεντος Symp. cap. 5. §. 8. et Protag. 343. pr. — ἀξιοκρινώγητος Rep. II, 371. E — et ἀξίπιστος Alcib. I, 123. pr. Apud posteriores autem non solum alia nomina, verum aliquot etiam eorum ipsorum, quibus philosophus noster usus est, connexa videmus cum isto adjectivo, ut ἀξαγάπητος Clem. Al. — ἀξιάστος Xen. Lac. 10, 2. — ἀξισπαινετος id. Hell. 4, 4, 6, incerta tamen scriptura, — ἀξίερατος id. Symp. 8, 14. — ἀξιοβίωτος id. Hell. 4, 4, 6. — ἀξιοζήλωτος Plut. Flam. 20. — ἀξιοθαύμαστος Xen. Mem. I, 4, 4. ἀξιομίσητος Plut. ed. lib. 14. — ἀξιοσπούδαστος ibid. 8, quae exempla Papio debentur. —

Cap. IV.

Transeundum nunc videtur ad eum usum, quo nefas esse aliquid patrare certa adjectiva verbalia declarant.

1. Ἀζήτητα quae moveri non debent h. e. sacra vocantur, interprete scholiasta, in verbis: τὰζήτητα κείνῃ, quae Graecis in proverbio posita aliquoties repetuntur a Platone: Legg. III, 684. extr., VIII, 843. pr. XI, 913. pr. Theaet. 181. A.
2. Ἀπόρητον etiam dictu nefas est Legg. XII, 961. pr. ἀπόρητον εἶναι τὴν κρίσιν — μάλιστα αὐτῷ τῷ ἀποκρινέσθαι.
3. Denique unum a verbo neutro — quod memorabile est — ortum, ἄβατος, etiam non adeundus h. e. sacer Critia 116. med. ἱερόν ἄγιον — ἄβατος ἀφείρο, cf. Lach. 183. pr.

Cap. V.

Denique discernamus necesse est eam significationem passivam, quae cum participio praesentis congruit.

1. Ἀπόβλητος qui repudiatur; hoc enim rectius videtur, quam Astii interpretatio: repudiandus s. spernendus, quum deī spectamus in hisce: οὗτοι ἀπόβλητον ἔπος εἶναι δεῖ, ὃ ἄν εἰπωσι σοφοί Phaedr. 260. A. Ceterum adumbratum his videtur potius

Iliadis 2, 361. οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅτι κεν εἶπω, quam quod Heindorfius vult, Il. 3, 65. οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα.

2. Ἐγκριτος qui in numero aliquo reponitur Legg. XII, 966. extr. μηδ' αὖ τῶν πρὸς ἀρετὴν ἔγκριτον γίγνεσθαι.

3. Μακαριστός qui felix praedicatur Phaedr. 256. C. εἰάν δὴ διαίτη φορτικωτέρα — φιλοτίμῳ δὲ χρήσονται, — τὴν ὑπὸ τῶν πολλῶν μακαριστῆν αἴρεσιν εἰλέσθην, ubi aoristus in eo positus est, quod fieri solet.

4. Πλανητός i. q. πλανώμενος errans Tim. 19. extr. τὸ τῶν σοφιστῶν γένος — πλανητὸν ὄν κατὰ πόλεις etc.

5. Ἀδόξαστος quod non in opinione positum, sed certum est, Phaedo. 84. pr. αἰ ἀληθές — καὶ τὸ ἀδόξαστον θεωμένη.

6. Ἀκολάκευτος quem nemo adulatur Legg. V, 729. pr. ἢ — τῶν τῶν ἀκολάκευτος οὐσία, τῶν δ' ἀναγκαίων μὴ ἐνδεής, αὐτῆ — ἀρίστη census adulatione liber.

7. Ἀκόλαστος qui non coercetur h. e. incontinens opponitur τῷ σώφροσι et κοσμίῳ, ut Gorg. 507. C.

8. Ἀνέκπληκτος qui non perturbatur Rep. X, 619. A. ἀνέκπληκτος ὑπὸ τοῦ πλοῦτου τε καὶ τῶν τοιοῦτων κακῶν.

9. Ἄπληκτος qui non verberatur Phaedr. 253. D. ἄπληκτος κελύσματι μόνον καὶ λίγῳ ἠμοχρεῖται verberibus non egens.

10. Ἀτιμώρητος qui non vindicatur Legg. V, 370. pr. μεθ' οὗ ἰκετεύσας μάφουρος ἰκέτης θεοῦ ἐτυγεν ὁμολογῶν, φύλαξ διαφέρων οὗτος τοῦ παθόντος γίγνεται, ὥστ' οὐκ ἂν ποτε ἀτιμώρητος πάθοι ὁ τυγῶν ὧν ἔπαθε, ubi errat Astius, hoc nomen quum interpretatur impunitus; patet enim id referendum esse ad supplicem, qui per Jovem vindicari dicitur. Contra Legg. XII, 959. med. ὅπως — τελευτήσας ἀτιμώρητος ἀν κακῶν ἀμαρτημάτων ἐγίγνετο τὸν μετὰ τὸν ἐνθάδε βίον id ipsum nomen eum significat, qui non plectitur, ut significatione igitur a medio τιμωρεῖσθαι castigare sit repetendum.

A deponentibus profluunt:

1. Δυνατόν quod fieri potest, saepissime usurpatur cum verbo εἶναι, quod saepe etiam omissum est, aut solum ut Phaedr. 253, A. 277, A. aut addito infinitivo, ut Rep. X, 613. A. Phil. 22, pr. et alibi, etiam accusativo et infinitivo, ut Rep. V, 466. D. Charm. 167. B. etc. Adde: τὸ δυνατόν praecipue in his: εἰς τὸ δυνατόν Phaedr. 252. D. Rep. II, 381. C. etc. — κατὰ τὸ δυνατόν Theaet. 176. B. etc. denique τὰ δυνατὰ das Mögliche Phaedr. 261. E. Rep. II, 361. A.

2. Perinde ἀδύνατον quod fieri nequit, et pari quidem structura, quod exempla convincunt ab Astio collecta.

3. Βουλευτόν quod volumus et

4. ἀβουλήτον quod nolumus Legg. V, 933. extr. τὸ βουλευτόν τε καὶ ἐκούσιον, ἀβουλήτόν τε καὶ ἀκούσιον. —

5. Περιμάχητος etiam is, de quo certatur Rep. I, 347. D. καθυπνείει πόλις ἀνδρῶν ἀγαθῶν εἰ γένοιτο, περιμάχητον ἂν εἶναι τὸ μὴ ἄρχειν ὥσπερ τῶν τὸ ἄρχειν cf. VII, 521. A.

6. Ἀναίσθητος duobus certe locis potestatem habere patet participii praes. pass. Tim. 51. extr. ubi perspicue oppositum est participio hujus temporis: τοῦμένα μόνον et Phileb. 51. pr. ubi, quae verae censendae sint voluptates, quaerenti a Socrate respondetur: αἱ περὶ τὰ καλὰ - χρώματα - καὶ ὅσα τὰς ἐνδείας ἀναίσθητους ἔχοντα καὶ ἀλύπους τὰς πληρώσεις αἰσθητὰς καὶ ἡδείας καθαρὰς λυπῶν παραδίδωσιν. Hoc igitur loco etiam τοῦ αἰσθητοῦ similis est significatio.

Sed haec hactenus de significatione passiva. Quotquot autem ejus genera perlustravimus, tamen nondum exhausta est admirabilis potestatis ubertas. Restat enim, ut eam, quae activa dicenda est, persequamur.

Cap. VI.

Non pauca indagavimus, quae ad vim participii praes. activi accedunt. Quorum pleraque propagata sunt a verbis neutris:

1. Στακτός liquens Critia 115. pr. γυλῶν στακτῶν.
2. Ὑβριστός insolens Legg. I, 641. med. πολλοὶ - ὑβριστότεροι διὰ πολέμων νίκας γεγόμενοι insolentiores facti victoriis.
3. Ἐπιόρητος influens Tim. 80. extr. τὰ τῆς τροφῆς ἴαματα — ἐπιόρητα scil. in totum corpus. Cf. Rep. VI, 508. B.
4. Περιβόητος magnum clamorem tollens Phileb. 45. extr. ἡ σφοδρὰ ἡδονὴ κατέχουσα περιβόητους ἀπεργάζεται.
5. Ἀκοιώνητος qui alicuius rei expers est Legg. VI, 768. pr. ἀκοιώνητος ὢν ξηνουσίας τοῦ συνδιαίξεν. Cf. XI, 914. med.
6. Ἀμεταμέλητον quod non poenitet Tim. 59. extr. ἀμεταμέλητον ἡδονὴν κτᾶται. Cf. Legg. IX, 866. extr.
7. Ἀμετάπτωτος sese non mutans Tim. 59. pr. μονίμους καὶ ἀμεταπτώτους λόγους.
8. Ἀναμάρτητος non errans, errore vacuus Theaet. 200. D. ἀναμάρτητόν γε ποί ἐστι τὸ δοξάζειν ἀληθῆ — et saepe.
9. Ἀνάρμοστος discrepans Symp. cap. 25 §. 4. ἀνάρμοστον — τὸ αἰσχρὸν παρὰ τῷ θείῳ turpe discrepat cum divino. Huic contrarium est
10. εὐάρμοστος, de quo jam supra dixi.
11. Ἀρόνητον quod non prodest, irritum Rep. VI, 486. C. ἀρόνητα ποινῶν.
12. Ἀστασιαστος seditionem non concitans, tranquillus Rep. V. 464. D. ὑπάρχει (scil. τοῖς μηδὲν ἴδιον κεκτημένοις) ἀστασιαστοῖς εἶναι, ὅσα γε διὰ γρημάτων κτήσιν ἀνθρώποι στασιάζουσι.
13. Ἄτρεστος proprie non tremens, hinc intrepidus Cratyl. 395. pr. κατὰ τὸ ἄτρεστον καὶ κατὰ τὸ ἀτηρὸν αὐτῷ (scil. Atreo) τὸ ὄνομα κεῖται. Ἄτρεπτον, quod codices nonnulli exhibent pro ἄτρεστον, explodendum est propterea, quod inscitissimi esset τρέπειν invenire in nomine Atrei.

14. Ἀνόητος non cogitans uno loco: Parm. 132. med. δοκεῖν σοι ἐκ νοημάτων ἕκαστον εἶναι καὶ πάντα νοεῖν, ἢ νοήματα ὄντα ἀνόητα εἶναι; Hinc nata est vulgatio dementis vel insipientis significatio: Phaedo. 62. extr. ἀνόητος ἄνθρωπος τάχ' ἂν οἰηθείη ταῦτα.

15. Denique unum cum adjectivo conflatum καρύποπος mala suspicans Rep. III, 409. C. ὁ — δεῖνος ἐκείνος καὶ καρύποπος ὁ πολλὰ αὐτὸς ἠδικηκώς.

His quidem attexi fortasse licet αὐτόματος, quod a perfecto μέμαα derivatum, proprie eum, qui sua sponte aliquid appetit, hinc voluntarium significat. Verum per appositionem quum plerumque junctum sit nominibus, quemadmodum non item latinum voluntarius, respondet etiam adverbio ultro, vel quod adverbii locum obtinet, sua sponte. Polit. 272. pr. αὐτομάτης ἀναδιδοῦσης τῆς γῆς et saepe. Quamquam monendum est, etiam ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου eadem significatione (vernac. von selbst) poni, nec videtur esse, cur, ut Astius et Papius, „fortuito vel casu“ explicemus Protag. 323. med. οὐδ' ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, ἀλλὰ διδακτὸν τε καὶ ἐξ ἐπιμελείας παραγίγνεσθαι scil. virtutem putant. Cf. Rep. VI, 498. E. Cratyl. 397. pr. et al. Ceterum hoc vocabulum jam in Iliade offendimus: αὐτόματος ἦλθε 2, 408. 5, 749. al.

Et, quod memoratu est dignum, jam Homero haec dicendi consuetudo est familiaris. Huc pertinent:

1. Τλητός patiens Il. 24, 49. τλητὴν — Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.

2. Πλωτός a πλώω oriundum, quod nullam aliam, nisi natandi vim habet, itaque natans, non: quem circumveli potes, ut Nitzsch et alii interpretantur, epitheton insulae Aeoliae Od. 10, 3.

3. Ἐπεικτός cedens Il. 5, 892. μένος — ἀάσχετον, οὐκ ἐπεικτόν.

4. Ἀδάκρυτος non lacrimans Il. 1, 415. ἀδάκρυτος καὶ ἀπῆμων ἦσθαι.

5. Parique significatione ἄκλαυτος Od. 4, 494. οὐδέ σέ φημι δῆν ἄκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπὶν εὖ πάντα πύθῃαι.

6. Ἄλληκτος epica forma pro ἄληκτος non desinens, perpetuus θυμός Il. 9, 636. ἄλληκτος ἄη Νότος. Od. 12, 325.

7. Ἄπνευστος spiritum non ducens, exanimis Od. 5, 456. ἄπνευστος καὶ ἀναυδὸς κεῖτ' ὀλιγηπέλειων.

8. Ἄρηκτος nihil proficiens, irritus Il. 2, 121. ἄρηκτον πόλεμον πολεμίζειν. cf. ib. 376.

9. Εὐβοτός bene pascens, bonis instructa pascuis, de quo jam supra disputatum est.

Huius subjungendum est 10. ἰππόβοτος equorum altor s. altrix Ἄργος ἰππόβοτον Il. 2, 287. quocum comparandum est Horatianum illud: Argos aptum equis Carm. I, 7, 9.

11. Αἰγίβοτος caprarum altrix, Ithacae epitheton Od. 4, 606.

12. Πολυδάκρυτος multas lacrimas effundens poetico more γόος dicitur Od. 19, 213, 237. 21, 57.

13. Πολύπλαγκτος longe dejiciens — est ventus Il. 11, 308.

His adnumeranda videntur, quae substantivorum vices subierunt, velut ἐρπετά „Alles, was krieucht,“ ut Lutheri interpretatione utar, summatim animalia, quae in terris versantur: ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν ἐρπετὰ γίνονται Od. 4, 418.

2. Προβάτα, cujus proprietas est progredientia, apud Homerum pecora generatim denotat Il. 14, 124. al.

3. Etiam βουλυτός huc referendum est, scil. καιρός, tempus jugo exuens boves i. e. solis occasus: ἡέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε Il. 16, 779. Od. 9, 58.

Cap. VII.

Nunc quoniam in animo est ea recensere adjectiva, quae a deponentibus profecta, significatione sunt participii praesentis, primum de nomine δυνατός disputare placet. Et dicitur quidem hoc nomine etiam is, qui quid omnino facere potest Phaedr. 256. A. οὔτε θεία μανία δυνατὴ ποιεῖν — multo autem saepius is, qui praeclare quid potest (vernac. tüchtig) Gorg. 449. E. λέγειν — ποιεῖν δυνατός — et saepenumero; denique — sed non saepe — qui opibus valet, ergo potens Rep. I, 351. A. δυνατώτερον καὶ ἰσχυρότερον εἶναι ἀδικία δικαιοσύνης cf. Lach. 186. med.

2. Huic oppositum est ἀδύνατος.

3. Ἀλόγιστος qui non reputat, insipiens, Apol. 37. med. οὔτως ἀλόγιστος εἰμί, ὥστε μὴ δύνασθαι λογίζεσθαι. Legg. IX, 863. pr. ἀλογίστω βίη — et saepius.

4. Ἀναίσθητος etiam non sentientis vim comprehendit, ut Legg. XII, 96. med. ὄνους οὐσα καὶ ἀναίσθητος et VIII, 843. pr. ἀναίσθητος τῶν — κακῶν γίγνεται.

5. Quod quum ita sit, viros doctos miror αἰσθητόν, ubi sentientis potestas requiritur, in suspicionem vocare maluisse, quam accipere pro αἰσθανόμενον, dico in Theaet. 182. A. φέρεσθαι ἕκαστον τούτων ἅμα αἰσθῆσαι μεταξύ τοῦ ποιούντος τε καὶ πάσχοντος καὶ τὸ μὲν πάσχον αἰσθητόν, ἀλλ' οὐκ αἰσθητὸν εἶναι γίγνεσθαι. Sana igitur scriptura, neque opus est, quod proposuit Heindorfius αἰσθανόμενον, quod Buttmannus coniecit αἰσθητής, quod Astius αἰσθητικόν.

6. Ἀσχεπτos videtur Rep. IV, 438. A. μή τοί τις — ἀσκέπτους ἡμᾶς ὄντας θεωρήσῃ — non circumspiciens potius esse, quam, quod Astius vult, non exploratus.

Cap. VIII.

Relatu deinde est dignum, reperiri etiam, quae significato respondeant participio praes. medii, velut:

1. Προσποιήτος i. q. προσποιούμενος simulans Lys. 222. pr. τῷ γησίῳ ἐραστῇ καὶ μὴ προσποιήτῳ.

2. Ἄγευστος qui non fruitur, non plus semel Rep. IX, 576. A. ἐλευθερίας — τυραννικῇ φύσει ἀεὶ ἄγευστος.

3. Ἀναίσχυτος impudens Symp. cap. 16. §. 4. αὐτοῦς ἀναίσχυτους. Cf. Theaet. 196. D.

4. Ἄπαντος non desinens, sempiternus Cratyl. 417. med. ἄπαντον καὶ ἀθάνατον (φοράν).

5. Ἀεικίνητος quod semper se ipsum movet sive, ut Cicero vertit Tuscul. I, 23. quod semper movetur — oppositum est τῷ ἐπ' ἄλλον κινουμένῳ Phaedr. 245. C. —

Cap. IX.

Jam eo deductus est sermo, ut etiam participii perfecti activi significationem nomina in *τος* formata nonnunquam sibi vindicasse dicamus. Verum hic usus apud Platonem paucitate exemplorum continetur:

Ἀστρατηγήτος i. q. οὐκ ἐστρατηγηκώς qui dux non fuit Alcib. II, 142. pr. εὐχέσθαι ἀστρατηγήτους εἶναι μᾶλλον ἢ ἐστρατηγημέναι.

Huic adjiciendum videtur, quod a verbo deponente declinatum vim habet participii perfecti.

Ἀγένητος non ortus Phaedr. 245. D. ἀρχὴ — ἀγένητον. — infectus Protag. 324. pr. οὐ γὰρ ἂν τό γε παραθὲν ἀγένητον θεΐη cf. Legg. 934. pr.

Neque ab Homero hunc usum sejunctum fuisse, his exemplis comprobatur:

1. *Πολύτλητος* multum perpressus, quo nomine senes defuncti nuncupantur Od. 11, 38, loco quidem a grammaticis Alexandrinis exploso.
2. *Ἄπαστος*, impransus s. jejunus Il. 19, 346. ἄκμηρος καὶ ἄπαστος. — Cf. Od. 4, 788.
3. *Ἄπυστος* certior non factus, ignarus Od. 5, 127. οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος Ζεὺς. Cf. 4, 675.

De adjectivorum in *τος* structura.

Structura quod docet Buttmanus gram. graec. I. §. 102. nomina in *τος* exeuntia participiis non cognata, sed mera esse adjectiva, cadit etiam in usum Platonicum. Neque enim ullum memini, quod accusativum regat, neque, si qua invenimus cum praeverbio *ὑπό* constructa, ut Rep. III, 409. B. ἐξεξάπαττοι ὑπὸ τῶν ἀδίκων — Protag. 319. pr. οὐ διδάξτων — μηδ' ὑπ' ἀνθρώπων παρασκευαστὸν ἀνθρώποις — cf. Phaedr. 229. C. 256. C. Hipp. maj. 292. A. Rep. X, 619. A. Tim. 32. extr., 43. extr., 51. extr., 58. extr. Legg. X. 909. med. Menex. 243. extr. — neque igitur his labefactatur illa regula, quum non sit plane inusitatum, ut praeverbium *ὑπό* aptum sit ex adjectivis, quae vim habent passivam. Testimonio sunt Platonis ipsius verba: δίκαιοι ὄντες ἀξήμιοι ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα Rep. II, 366. A.

De verbalium in *τέος* significatione.

Priusquam ad rem aggredior, praefari convenit, neque in Homeri neque in Hesiodi poematis ullum apparere hujus generis vestigium, immo primitias easque perexiguas nobis offerri a poetis lyricis, temporis autem progressu numerum eorum ad immensum esse auctum.

Sed praeventamur ad significationem illustrandam. Declarant perinde ac latina participia in — dus desinentia agendam esse, quae verbo, unde profluxerunt, significatur, actionem. Et derivata sunt non solum a verbis activis tum transitivis tum intransitivis (ab his ducta consentaneum est non secus usurpari atque in genere neutro), verum etiam a deponentibus. A quibus profecta hic adscribere non videtur alienum: ἀποδεκτέον ib. 272. B. — αἰτιατέον Tim. 57. med. — ἀπολογητέον Apol. 19. pr. — διακελευστέον Legg. I, 631. extr. — διαμαχητέον Rep. II, 380. B. — διενλαβητέον ib. VII, 536. B. — εὐκτέον Legg. III, 687. — εἰλαβητέον Gorg. 480. E. ἡγητέον

Soph. 228. extr. — *θεατίον* Polit. 260. med. — *ισχυριστίον* Rep. VII, 533. A. — *μαντευτίον* Phil. 64. pr. — *παραδεκτίον* Rep. II. 378. D. — *παραμυθητίον* Legg. X, 899. — *προαγωνιστίον* ib. VII, 796. extr. — *προσδεκτίον* Tim. 89. pr. — *προθυμητίον* Phil. 61. med. — *εποδεκτίον*. Legg. XII, 953. — *χαριστίον* Phaedr. 227. C. — *χρηστίον* Rep. V, 452. A. —

Memorable deinde est a verbis, quorum media propriam ac peculiarem vim habent, non pauca declinata verbalia hanc assumere, velut:

1. *Αίρετίον*: Gorg. 499. E. τὰς — *χρηστὰς* καὶ *ἡδονὰς* καὶ *λύπας* *αἰρετίον* ἐστὶ bonas voluptates et dolores bonos eligere oportet. — Cf. Tim. 75. med.
2. *Ἀνδριστίον* fortiter agendum est: Phaedo. 90. extr. *ἀνδριστίον* καὶ *προθυμητίον* ὑγιῶς ἔχειν totis viribus nitendum est, ut sani fiamus.
3. *Ἀπαλλακτίον*: Phaedo. 66. extr. *ἀπαλλακτίον* αὐτοῦ (scil. τοῦ σώματος) καὶ αὐτῆ τῆ ψυχῆ *θεατίον* recedendum est a corpore ipsoque animo considerandum.
4. *Ἀφεκτίον*: Rep. III, 403. E. μέθης εἶπομεν ὅτι *ἀφεκτίον* ab ebriitate temperandum esse diximus.
5. *Ἀπτεόν*: Rep. II, 377. A. *μουσικῆς* — *ἀπτεόν* ad artem s. doctrinam aggrediendum est.
6. Περὶ πολλοῦ ποιητίον magni faciendum: Rep. III, 389. B. Crito. 48. pr.
7. *Προαιρετίον*: Tim. 54. pr. *προαιρετίον* — τὸ κάλλιστον eligendum est pulcherrimum.
8. *Φυλακτίον* cavendum: Rep. III, 416. B. *φυλακτίον* — μὴ τοιοῦτον — οἱ ἐπίκουροι ποιήσωσι. — Cf. Tim. 90. pr.

De verbalium in τέος structura.

Videntur apud Platonem verbo εἶναι tantum juneta esse, ita quidem, ut, si in subjecto, quod vocant, vis est sita, hoc sequantur et genere et numero, contra si in actione, in neutro genere, et singularis quidem fere semper: *ἐξελεγκτέος* δὴ οὗτος ὁ λόγος ἡμῖν ἐστίν Gorg. 508. B. — *σοφῆ κλητέα πόλις* Rep. IV, 428. C. — *γυμναστικῆ θρεπτέοι οἱ νεανία* ib. III, 403. C. — *ταῦτα διοκτέα τοῖς νέοις* ib. 400. E. — *τὰς χρηστὰς ἡδονὰς αἰρετίον ἐστὶ* Gorg. 499. E. — Et in altero structurae genere notandum est, verbale etiam, si verbum, unde declinatum est, accusativum regit, cum hoc casu conjungi, id quod ex ultimo loco aliisque innumerabilibus intelligi potest. —

Semel nec plus pluralis numerus generis neutrius in singularis locum successit: Legg. VI, 770. pr. Ἄλλ' οὐν *πειρατέα γε καὶ προθυμητέα*, subjecti nomine non apposito. Etenim quae Gross progr. Mar. ins. a. MDCCCLIV pag. 5. proponit exempla alia, excepto fortasse, quem ex Rep. III, 387. deprompsit, loco uno, electa sunt perperam. Rep. VII, 532. extr. *ἀκουστέα* refertur ad verba plura; itaque neutrum pluralis suo jure est positum. Deinde haec verba citantur: τὸ *μεταμῆ* *παραδέμεσθαι αὐτῆς* (i. e. *ποιήσεως*) ὄση *μιμητικῆ* παντὸς γὰρ μᾶλλον οὐ *παραδεκτέα* νῦν καὶ *ἐναργέστερον* — φαίνεται Rep. X,

595. pr. At hoc loco παραδεκτέα dicitur ποιήσις μιμητική, id quod luce est clarius; est ergo prima positio generis feminini. — Denique profertur Protag. 356. med. ταύτην τὴν πράξιν πρακτέον, ἐν ἧ ἂν ταῦτ' ἐνῆ; ἐὰν δὲ τὰ ἡδέα ὑπὸ τῶν ἀναρῶν, οὐ πρακτέα. At qui est verborum complexus, optimum videtur ad vocem πρακτέα ex iis, quae antecedunt, nomen πράξις repetere. —

Cui quid faciendum est, ejus nomen positum esse solet in dativo: ἡμῖν ἀποδεικτέον τὸναντίον Phaedr. 245. B. Pro dativo autem a Platone etiam accusativus, plerumque participii, indefinito eo, cui quid agendum est, frequentatur, neque aliter quam neutri verbalis appositus: qui usus natus videtur similitudine significationis verbalis in τέον terminati et verbi δεῖν. Phaedr. 147. C. τολμητέον — τόγε ἀληθές εἰπεῖν ἄλλως τε καὶ περὶ ἀληθείας λέγοντα. — Rep. IV, 421. B. τοῦτο εἰς τὴν πόλιν ὅλην βλέποντας θεατέον, εἰ etc. — Gorg. 512. D. μὴ γὰρ τοῦτο μὲν, τὸ ζῆν ὅποσονδὴ χρόνον, τὸν γε ὡς ἀληθῶς ἄνδρα ἐατέον ἐστί. Cf. Phaedr. 272. E. Gorg. 507. D. Soph. 226. pr. Theaet. 179. D. Rep. IV, 424. C. Legg. III, 688. extr. VI, 770. extr. VII, 803. extr.

Vela jam subducens mirum illud pleonasmii exemplum non praetermittam: ἐκείνας τὰς φύσεις οἷον δεῖν ἐκλεκτέας εἶναι Rep. VII, 535. A, cujus simile non habeo, quod proferam. —

Gustavus Kopetsch.

C o r r i g e n d a .

- P. 4. lin. 31. ἀξιοποιώρητος pro ἀξιοποιώνητος.
P. 5. lin. 8. post adjectivis : ponendum est.
P. 6. lin. 30. ante quam pon. comma.
P. 7. lin. 10. delendum est ubi.
P. 7. lin. 21. ante tum pon. comma.
P. 9. lin. 20. Quod pro Quid.
P. 18. lin. 21. ante expositum pon. non.
P. 23. lin. 5. Μαχαριστός pro Μαχαριστός. —